

İki Mutlu Mağara

– Abdullah GÜNDEM · 11 Kasım 2010

İKİ MUTLU MAĞARA

Saat üç gibi yataktan kalktık. Otelin girişine indiğimizde iki davetle karşı karşıya kaldık. Birisi bizi Kabe'de sabah namazını kılmaya davet ederken diğeri Nur Dağı'ndaki Hira mağarasını ziyarete çağırıyordu. Biz Hira mağarasını ziyaret etmeyi seçtik. Hepimiz merak içindeydik.

Nur Dağı'na tırmanmak tahminimizden daha yorucuydu; ancak içimizdeki o istek ve heyecan bize yorgunluğumuzu hissettirmiyordu. O yaşlı nineleri ve dedeleri görseniz kendinizden utanırsınız. "Rabbim sabır ve güç ver!" duasını mırıldana mırıldana öyle bir tırmanışları var ki şaşırıp kalıyorsunuz. İman insana neler yaptırıyor.

Hira mağarasını gördüğümde heyecanım doruktaydı. Demek Allah, ilk vahyini bu mağarada indirmişti. Binbir zorlukla mağaranın içine girip şükür secdesine vardım. Bir an o mağarada kalıp saatlerce tefekkür etmeyi, ibadetle meşgul olmayı arzu ettim; ama bu mümkün değildi. Mağaranın hem içi, hem dışı tıklım tıklım ziyaretçilerle doluydu.

Bu mağara yeryüzündeki bütün mağaralardan daha üstün. Çünkü Aziz ve Kerim olan Allah (cc) bu mağarada yeryüzünün bir köşesindeki bir insana ikramda bulunarak sözlerini ona bildirmiş ve onu tüm insanlığa rehber seçmiş. Peygamberimiz Hz Muhammed (sav) rehberliği sayesinde Kur'an bize ulaştı. Böylece Rabbimizi tanıdık. Dünyada nasıl yaşamamız gerektiğini öğrendik, öldükten sonraki hayatımızın nasıl olacağını öğrendik. Kısacası hem bu dünyada, hem de öbür dünyada nasıl mutlu olacağımızı öğrendik. Yoksa heva ve hevesimizin peşinde koşacak, zaaflarımızla boğuşacak ve yeryüzünde çaresizlik içinde dolaşacaktık. Hamdolsun alemlerin Rabbi olan Allah'a ki bizi kılavuzsuz bırakmadı. İşte bu Kılavuzun yeryüzüne indirilmeye başlandığı yeri bu mağara.

Hira mağarasının bize öğrettiği bir şey de tek başımıza bir yerde inzivaya çekilip tefekkür etmemiz gerektiğidir. Tıpkı Peygamber Efendimizin yaptığı gibi... Onun hayatı ve ölümü tefekkür ettiği, kavminin düştüğü şirk bataklığını sorguladığı gibi.. Yaşam içersinde gerek yaşadığımız toplumun, gerek bizlerin yaptığı birçok yanlış var ve biz hayatın koşuşturmacasında bunları fark edemiyoruz. Yanlışlar içinde bocalanıp duruyoruz. Bütün bunları fark etmek için durup düşünmemiz lazım. Kendimizi, çevremizi sorgulamamız lazım. Neye göre sorgulayacağız? Allah'ın gönderdiği rehber kitaba, Kur'an'a göre ... "Bizim yaşadığımız hayat ile Kur'an'da öğretilen yaşam biçimi ne ölçüde örtüşüyor?" diye düşünmeliyiz. Aksi takdirde şahsi ve toplumsal yanlışlarımız ahlakımız olur, onları doğru görmeye başlarız. Tıpkı "İnanıldığı gibi yaşamayan, yaşadığı gibi inanmaya başlar" sözünde belirtildiği gibi... Peygamberimiz (sav) bu bireysel inzivayı Ramazan ayında itikaf olarak sistemleştirmiştir. Tabi iç muhasebe için ille de itikafı beklemeye gerek de yok.

Ertesi sabah yine aynı saatte yataktan kalkıp otelin önüne indik. Bu sefer başka bir şerefli dağa gidecektik. Sevr dağına... Peygamber Efendimiz (sav) ile dostu Hz Ebu Bekir (ra)'in hicretleri sırasında konakladıkları dağa...

Sevr dağı Nur Dağı'ndan daha yüksek ve tırmanışı daha zor. Peygamber efendimizin bu dağa kendisini

öldürmek isteyenlerden korunmak için sığındığını düşündüğünüzde daha da duygulanıyorsunuz. Ashabın bakmaya kıyamadığı o iki cihan güneşi ne zorluklarla mücadele etmiş.

Peygamber Efendimiz Hz Muhammed (sav) büyük bir titizlikle her şeyi planlıyor ve öyle yola çıkıyor. Yolculuk rehberinden tutun da ayak izlerinin silinmesine kadar her ayrıntıyı hesaplıyor. Mekke müşriklerini şaşırtmak için Medine yönünün ters istikametinde bir yerde gizleniyor.. O Allah'ın sevgili kulu değil miydi? Dua ediverseydi de hiç sıkıntı çekmeden göz açıp kapayıncaya kadar Medine'de oluverseydi. Ancak Allah böyle dilememişti. Her şeyde olduğu gibi böyle bir işte de bizlere örnek oluyor o nebiler nebisi. O da herhangi bir insan gibi yapması gerekenleri eksiksiz yapıyor, sonrasında Allah'a tevekkül ediyordu. Bizlere "Siz de böyle yapın demiş oluyordu.

Peygamber Efendimiz ve yol arkadaşı Hz Ebu Bekir yola çıkıyorlar ve Sevr dağındaki mağaraya sığınıyorlar, Mekkeli müşrikler ise onları aramaktadırlar. Sonunda iki Allah dostunun sığındığı bu mağaranın önüne kadar geliyorlar. Ellerinden geleni yapıp Allah'a tevekkül eden Peygamber ve yol arkadaşına elbette yardım edilecektir. Müşrikler mağara ağzına kadar geliyorlar, ayak sesleri duyuluyor; Hz Ebu Bekir, onları yakalamalarından peygamberimize zarar vermelerinden kokuyor. Peygamberimiz (sav) ise onu teselli ederek diyor ki : "Ey Ebubekir!.. Üçüncüsü Allah olan iki kişiyi sen ne sanıyorsun?" Rabbimiz mağaranın ağzında bir bitki bitiriyor, bir örümcek, mağaranın ağzını örüyor; bir güvencin de gelip oraya yuva yapıyor. Müşrikler bu durumu görünce "Buraya girseler bu örümcek ağı muhakkak bozulurdu, buraya kimse girmemiş diyerek geri dönüyorlar."

Bu hadise de bize "Allah, kendi yolunda mücadele verenlere yardım eder." gerçeğini öğretiyor. Bu olayda da gördüğümüz gibi öncelikle elimizden gelen her şeyi yapmalı, ondan sonra Allah'a dua edip tevekkül etmeliyiz. Hiç mücadele etmeden Allah'ın yardımını beklemek yanlış olur. Evet iki farklı uzaklaşma, iki farklı ayrılış... Biri manevi düşmandan, şirkten, ayrılıp tevhide ulaşma gayreti; diğeri de maddi düşmandan, gözü dönmüş müşriklerin katlinden kurtulup Allah'ın yardımına sığınma gayreti. Rabbim ! Ne yücesin ki bizlere Hz Muhammed (sav) gibi bir peygamber gönderdin. Onun hayatının her anı bizlere yol gösterici prensiplerden oluşuyor. Onun örneğiyle çağımızın düşmüş olduğu cehalet karanlığından kurtuluyor, yolumuzu İslam nuruyla aydınlatıyoruz.